

jakýmkoliv účelem zdržují, nelze však ani z textu ani z úmyslu zmíněného zák. odvoditi.

Zejména nelze tvrditi, že by byl zák. zamýšlel odepřiti za všech okolností a bezpodmínečně drahotní přídavky na členy rodiny, kteří v cizině studují, neboť, přiznává-li v bodu 1. § 6 odst. I. drahotní přídavky dětem, překročivším 18. rok věku, studují-li na učelišti a neváže-li nárok ten na podmínku, že musí býti studium konáno na učelišti tuze m s k é m a nepraví-li výslovně v odst. 1 bodu 2 téhož paragrafu, že nepřislušejí drahotní přídavky na členy rodiny, kteří studují v cizině, jest zřejmo, že chtěl zák., i pokud jde o studující na cizozemských ústavech, uplatniti jen svrchu uvedenou zásadu, že jest v zájmu státu žádoucí, aby drahotní přídavky spotřebovány byly v tuzemsku a nepřicházely k dobru cizině.

Zákon pojem zdržování se v cizině blíže nedefinuje; avšak jednak z přirozeného významu tohoto výrazu, značícího stav trvalý, jednak ze shora vyloženého úmyslu zákonodávce plyne, že míní se tím jen takové zdržování se v cizině, které má za následek, že buď zcela nebo aspoň převážnou měrou náklad státním zaměstnancem na příslušné dítě vedený není spotřebován v tuzemsku, nýbrž v cizině tím, že dítě to v cizině se stravuje, šatí, bytí platí atd.

Nelze tedy uznati, že by již pouhá okolnost, že dítě takové na cizozemském učelišti studuje, s a m a o s o b ě a z a v š e c h o k o l n o s t í vylučovala požívání přídavek ve smyslu § 6, I. 2 zák. č. 394/1922, naopak bude tomu tak jen tehdy, má-li studium na cizozemském ústavě za následek, že dítě se v cizině ve smyslu shora vylíčeném zdržuje, t. j. že svoje životní potřeby úplně nebo převážnou měrou v cizině hradí.

Žal. úřad odepřel přiznati st-li drahotní přídavek jedině a již z toho důvodu, že synové jeho navštěvují učeliště v cizozemí, nekonal šetření o údajích st-lových, že jmenovaní synové sdílejí s ním společnou domácnost v tuzemsku a toliko denně do Polského Těšina dojíždějí, a nezjistil, zda podle okolností konkrétního případu, zejména s ohledem na poměry geografické polohy a spojení mezi bydlištěm otce s místem studia toto jejich studium na ústavě v Polském Těšíně má za následek, že náklad na ně vedený činí se úplně nebo převážnou měrou v cizině.

Řízení zůstalo tedy v tomto směru neúplné a to na základě nesprávného právního názoru, že již pouhá okolnost studia na cizozemském učelišti z a v š e c h o k o l n o s t í znamená »zdržování se« podle § 6, I. 2 cit. zák.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4035.

Zajištění bytu. — Řízení před n s s - e m: * Státní zaměstnanec, kterný byl vlastníku domu označen jako nucený nájemník bytu zajištěného podle §13 zák. č. 87/1923, jest legitimován ke stížnosti do rozhodnutí, jímž se zajištění pro tohoto zaměstnance zrušuje.

(Nález ze dne 17. října 1924 č. 17.519).

V ě c: Dr. Josef B. v T. proti župnímu úřadu v Turčanském sv. Martině o legitimaci k odvolání ve věci bytové.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením z 10. února 1923 zajistil okr. úřad v Trenčíně na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě Vojtěcha F. v Trenčíně 4 pokojový byt obývaný státním zaměstnancem Leopoldem F., služebně do obce jiné přesazeným, pro jiného státního zaměstnance, jehož jméno bude vlastníku domu oznámeno. Usnesením z 10. dubna 1923 přidělil okr. úřad shora naznačený byt st-li a zpravil o tom majitele domu. Dalším usnesením z 27. srpna 1923 zajistil okr. úřad v Trenčíně na základě § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. byt ten pro finančního ředitele Antonína K., uváděje v důvodech, že dřívější zajištění bytu pro st-le nemůže bránit novému zajištění bytu, ježto dle vlastní vědomosti úřadu koupil st-l vilu v Trenčíně, kterou již po několik měsíců obývá, původní zajištění bytu pro st-le ztratilo tedy platnosti.

Nař. rozhodnutím z 3. prosince 1923 odmítl žal. úřad odvolání st-lovo bez meritorního řízení, poněvadž právo k podání stížnosti po rozumu § 17, odst. 2 zák. č. 225/22 přísluší toliko majiteli domu, ve kterém se zajištěný byt nachází, resp. jeho zástupci, nepřísluší však žadateli samému.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss důvodnou. — —

Žal. úřad přehlíží, že v daném případě st-l nemůže býti posuzován jako druhý uchazeč o byt, nýbrž za osobu, které byl usnesením úřadu z 10. dubna 1923 byt, o nějž jde, p ř i k á z á n.

Označením státního zaměstnance, kterému smí majitel domu byt pak jedině pronajmouti, založí úřad pro tohoto zaměstnance právní situaci, záležející v tom, že se zaměstnanec ten může domáhati toho, aby mu majitel domu byt pronajal. Označení má tedy povahu prohlášení, jímž státnímu zaměstnanci má býti dána právní možnost, ukojiti podle intencí zák. o mimořádných opatřeních bytové péče svou potřebu bydlení. V této situaci nastala by změna, kdyby úřad označení to odvolal, neboť tím byla by státnímu zaměstnanci odňata možnost, uzavřítí s majitelem domu smlouvu nájemní.

Z toho jde, že při označení státního zaměstnance po rozumu § 13 cit. zák. se jedná o opatření, které může působiti na nabytá práva zaměstnance, jemuž byl byt přikázán. Ježto pak opatření to činí se dle § 13 zák. č. 87/23, platí zde všeobecný předpis § 17 zák. toho a jest proto státní zaměstnanec, jenž byl vlastníku domu označen jako nucený nájemník zajištěného bytu, legitimován ku stížnosti do rozhodnutí, jímž se zajištění pro jeho osobu zruší.

Měl proto žal. úřad o odvolání st-lově rozhodnouti meritorně. Poněvadž ale úřad odvolání zamítl pro nedostatek legitimace, a dle shora uvedeného st-li nemohla legitimace býti právem odepřena, nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Zda ovšem práva st-lova na byt nabytá trvala a trvají či zanikla, jest věcí dalšího meritorního rozhodnutí žal. úřadu.